

kens Helligdage samt Grundlovsdagen af 22. April 1904.

Ved Skrivelser af Dags Dato meddeler Justitsministeren og Landbrugsministeren, at de i Folketinget har fremsat:

Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder og

Forslag til Lov om Afhændelse af Skovfogedstedet Vildtfogedhus paa 1ste Københavns Distrikt og om Forandring i Lønningsvilkaarene for Skovfogedtjenesten i Rude Skov under nævnte Distrikt.

Udenfor Dagsordenen har Justitsministeren Ordet for at fremsætte de i Dag anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Zahle): Den nugældende Helligdagslov var hidtil blevet forstaaet saaledes, at man kunde sælge Mælk og Brød om Søndagen fra Butikker, i hvilke der paa Hverdage ogsaa solgtes andre Varer, naar disse andre Varer om Søndagen og paa Grundlovsdagen og paa Helligdage i det hele var fjernede fra Butikken; og denne Forstaaelse var, tror jeg, ogsaa den høje Rigsdags, da Loven blev vedtaget. Til Støtte for denne Opfattelse kan anføres flere Udtalelser, der faldt her paa Rigsdagen. Ved en Dom har Højesteret imidlertid for nylig fastslaaet en anden Opfattelse, som altsaa gaar ud paa, at man ikke maa sælge Mælk og Brød fra Butikker om Søndagen, naar man om Hverdagen ogsaa sælger andre Varer der. Nu er den Tilstand, som derved er fremkommet, højst uheldig for adskillige Mennesker, og det maa siges at være ønskeligt, at det Forhold kan blive genoprettet, at man fra den Slags Butikker kan sælge Mælk og Brød paa Helligdage; og det er alt det, det beskedne Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, gaar ud paa. Dets Hensigt er altsaa at retablere den faktiske Tilstand, som blev omstødt ved Højesteretsdommen.

Jeg skal endvidere tillade mig at fremsætte for det høje Ting Forslag til Revision af Epidemiloven. Den 20. April 1888 stadfæstedes den første „Lov om Foranstaltninger mod Udbredelse af smit-

somme Sygdomme“. Den skulde ifølge dens § 26 bortfalde den 1. April 1893, hvis der ikke inden den Tid var vedtaget en ny Frist. Der blev saa den 30. Marts 1892 vedtaget en ny Lov, og denne skulde bortfalde den 1. April 1900, medmindre en Fristforlængelse forinden gaves. Den 11. Maj 1897 stadfæstedes et Tillæg til denne Lov om Desinfektion efter tuberkuløse. Den 31. Marts 1900 blev den nugældende Epidemilov stadfæstet, og efter dens § 29 skulde den forelægges til Revision inden 1. Januar 1910. Denne Frist er blevet forlænget ved Loven af 10. December 1909 til 1. Januar 1912 og ved Loven af 19. December 1911 til 1. Januar 1915.

Det Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, fremtræder udvortes som ikke saa lidt forskelligt fra den nugældende Lov. Der er langt flere Paragraffer i det Lovforslag, jeg her fremsætter, end der er i selve den nugældende Lov, og adskillige Paragraffer er anderledes affattede, men den reelle Uoverensstemmelse er ikke saa stor som den formelle. Der er opstaaet en formel Uoverensstemmelse derved, at der er foretaget en ny Inddeling af Lovforslaget i 4 Afsnit, og derved, at flere Paragraffer, som havde et for stort Omfang, er blevet delt, saa at Paragrafantallet derved er vokset. Derimod er den reelle Forandring i Lovens enkelte Bestemmelser ved nærmere Efter-syn ikke betydelig. I dets Helhed bygger nemlig det Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, paa den Tilstand, som er tilvejebragt ved den nugældende Lov, og som altsaa er den, at Sundhedsmyndighederne faar en meget betydelig Magt for at kunne gennemtvinge effektive Foranstaltninger til Smittes Bekæmpelse, naar der er en virkelig Epidemilov, men ellers, naar det kun er mere spredte Sygdomstilfælde, indskrænker Sundhedsmyndighedernes Magt sig til at kunne foreskrive Desinfektion og lignende Foranstaltninger og til ad forskellige Veje at kunne friste og lokke Patienterne til at lade sig indlægge til Behandling paa et Hospital. Af de enkelte Ændringer af reel Betydning, som findes i Lovforslaget, skal jeg tillade mig at fremhæve bl. a. den, at Bacilbærere er blevet inddraget under Loven, d. v. s. saadanne Personer, som